

Daniels bok – nummer sjuttioåtta

Avslöjandet av de fyra styggelserna: den historiska parallellen till uppror inom laodiceisk adventism

Jeff Pippenger

2024-02-11

Amoriternas historia används för att belysa den tid då Guds vrede verkställs mot den laodiceiska adventismen. Syster White visar att Guds tidpunkt för att verkställa sitt straff är densamma i de sista dagarna, när de etthundrafyrtiofyra tusen beseglas, som den var när Gud lät sin vrede komma över amoriterna. Hon säger: ”Fastän” amoriternas nation ”var framträdande genom sin avgudadyrkan och sin fördärv, hade den ännu inte fyllt sin missgärnings bågare ... Den medlidsamme Skaparen var villig att ha fördrag med deras missgärning intill fjärde släktledet. Om då ingen förändring till det bättre kunde ses, skulle Hans domar falla över dem. Med ofelbar exakthet håller den Oändlige allttjämt räkenskap med alla nationer. Medan Hans barmhärtighet erbjuds genom kallelser till omvändelse, förblir denna räkenskap öppen; men när siffrorna når ett visst mått som Gud har fastställt, börjar Hans vredes tjänst. Räkenskapen avslutas. Den gudomliga långmodigheten upphör.”

Syster White förbinder tydligt tjänsten av Guds vrede mot den laodiceiska adventismen under Hesekiels framställning av de etthundrafyrtiofyra tusens besegling med att den börjar när deras missgärnings mått är rågat, och måttet når sin fullhet i fjärde släktledet. All denna information framläggs i sammanhanget av den syn som började i kapitel åtta, vilken åskådliggör fyra tilltagande styggelser.

Sedan sade han till mig: Du människobarn, lyft nu dina ögon mot norr. Så lyfte jag mina ögon mot norr, och se, norr om altarporten stod denna nidbild av avundsjuka vid ingången. Och han sade vidare till mig: Du människobarn, ser du vad de gör? de stora styggelser som Israels hus bedriver här, så att jag måste avlägsna mig långt från min helgedom? Men vänd dig än en gång, så skall du få se ännu större styggelser. Och han förde mig till dörren till förgården; och när jag såg efter, se, då var där ett hål i väggen. Då sade han till mig: Du människobarn, bryt nu igenom väggen. Och när jag hade brutit igenom väggen, se, då var där en dörr. Och han sade till mig: Gå in och se de onda styggelser som de bedriver här. Så gick jag in och såg; och se, där fanns alla slags krälade djur och vederstyggliga odjur och alla Israels hus avgudar, avbildade på väggen runt omkring. Och framför dem stod sjuttio män av de äldste i Israels hus, och mitt ibland dem stod Jaasanja, Shafans son, var och en med sitt rökelsekar i handen; och ett tjockt moln av rökelse steg upp. Då sade han till mig: Du människobarn, har du sett vad de äldste i Israels hus gör i mörkret, var och en i sin avgudakammare? Ty de säger: Herren ser oss inte; Herren har övergett landet. Och han sade också till mig: Vänd dig än en gång, så skall du få se ännu större styggelser som de bedriver. Sedan förde han mig till dörren till porten i Herrens hus, den som vetter mot norr; och se, där satt kvinnor och grät över Tammus.

Och han sade till mig: Har du sett detta, du människobarn? Vänd dig ännu en gång, så skall du få se större styggelser än dessa. Och han förde mig in i den inre förgården i Herrens hus, och se, vid dörren till Herrens tempel, mellan förstugan och altaret, stod omkring tjugufem män med ryggen vänd mot Herrens tempel och ansiktet vänt mot öster; och de tillbad solen mot öster. Då sade han till mig: Har du sett detta, du människobarn? Är det en ringa sak för Juda hus att de begår de styggelser som de begår här? Ty de har uppfyllt landet med våld och har än en gång vänt tillbaka för att förtörna mig; och se, de för kvisten till sin näsa. Därför skall också jag handla i vrede: mitt öga skall inte skona, och jag skall inte visa förbarmande; och om de än ropar i mina öron med hög röst, skall jag ändå inte höra dem. Hesekiel 8:5–18.

Efter att Hesekiel hade visats den första styggelsen, nämligen uppställandet av avundsbilden vid ingången till altarporten, får han veta att han skall visas ännu större styggelser än avundsbilden. Den andra styggelsen framställs genom de hemliga kamrarna, där ledarskapet, framställt som de äldste männen, frambär bön, framställd genom rökelse, och förkunnar att Herren har övergivit jorden och inte ser dem. Men Hesekiel får veta att han skall få se ännu större styggelser än dessa.

Den tredje styggelsen representeras av ”kvinnor som begråter Tammuz”, men det finns ännu en större styggelse än denna, ty den fjärde styggelsen visar ett ledarskap bestående av tjugufem män som tillber solen med ryggen vänd mot templet.

I den fjärde styggelsen uttalas att ”de äldste männen” ”har uppfyllt landet med våld och har återvänt för att väcka min vrede; och se, de sätter grenen till sin näsa”. ”Förbittringens dag” är den dag då Guds vredetjänst börjar, såsom det skedde med det forntida Israel när de förkastade Josuas och Kalebs budskap om det utlovade landet. Förkastandet av förseglingbudskapet utmärker den tidpunkt då missgärningens bägare är full för Jerusalem. Josua och Kaleb representerar den lilla skaran, de trogna få som suckar och ropar över styggelserna i församlingen och i landet.

Då föll Mose och Aron ned på sina ansikten inför hela församlingen, Israels barns menighet. Och Josua, Nuns son, och Kaleb, Jefunnes son, som hörde till dem som hade spejat ut landet, rev sönder sina kläder. Och de talade till hela Israels barns menighet och sade: Det land som vi drog igenom för att utspeja det är ett mycket gott land. Om Herren har behag till oss, då skall han föra oss in i detta land och ge det åt oss, ett land som flyter av mjölk och honung. Gör bara inte uppror mot Herren, och frukta inte folket i landet; ty de är vårt bröd. Deras skydd har vikit ifrån dem, och Herren är med oss; frukta dem inte. Men hela menigheten sade att man skulle stena dem. Då visade sig Herrens härlighet i uppenbarelsetältet inför alla Israels barn. Och Herren sade till Mose: Hur länge skall detta folk förakta mig? Och hur länge skall det dröja innan de tror på mig, trots alla de tecken som jag har gjort bland dem? Jag skall slå dem med pest och förkasta dem som min arvedel, och av dig skall jag göra ett folk större och mäktigare än de. 4 Moseboken 14:5–12.

Den ”förbittring” som upprorsmännen åstadkom i Fjärde Moseboken, och även i Hesekiel, grundar sig på upprorsmannens vägran att erkänna de ”tecken” som har blivit uppenbarade. De ”tecken” som förkastades på Moses tid var de ”tecken” som förebildade manifestationen av Guds makt i milleritrörelsens historia. Det forntida Israel förbittrade Gud genom att förkasta ”tecknen” på manifestationen av hans makt i sin grundläggande historia. Under beseglingstiden för de

ettthundrafyrtiofyra tusen förkastar det moderna Israel också (vänder ryggen åt) just den grundläggande historia som skulle vara det "tecken" som skulle göra det möjligt för dem att "känna igen" upprepningen av Midnattsropets historia, vilken upprepas i de sista dagarna.

Gud låter de upproriska se upprepningen av uppenbarelsen av Guds kraft, ty det var upprepningen av uppenbarelsen av Guds kraft som inte bara var det sena regnet, utan också den sanning som skulle ha frälst dem om de hade varit bland dem som älskade sanningen.

Identifieringen av de fyra styggelserna i Hesekiel åtta som symboler för de fyra generationerna av laodiceisk adventism är en del av det budskap som förseglas upp av Lejonet av Juda stam i de sista dagarna. Den första generationen började vid upproret år 1863, och tjugofem år senare, år 1888, inträffade det uppror som markerade början på den andra generationen med symbolen av hemliga kamrar. Trettioen år senare, år 1919, markerade utgivningen av boken av W. W. Prescott med titeln *The Doctrine of Christ* början på den tredje generationen, vilken Hesekiel hade framställt som kvinnor som begråter Tammuz. Trettioåttio år därefter, år 1957, med utgivningen av boken *Questions on Doctrine*, inträdde den fjärde generationen, vilken identifierar den tid då rebellerna kommer att vända sig mot beseglingsbudskapet som uppstår från öster och tillbe solen.

Vi kommer att börja betrakta den andra generationen av den laodiceiska adventismens uppror, som framträdde vid Generalkonferensen i Minneapolis år 1888. Det är viktigt att komma ihåg att alla fyra av Hesekiels styggelser äger rum i Jerusalem; även om de representerar en fortskridande upprorshistoria, behandlar de alltid det uppror som äger rum inom den stad som representerar den laodiceiska adventismen i de sista dagarna.

"Som ett av tecknen på Jerusalems förstörelse hade Kristus sagt: 'Många falska profeter skall träda fram och bedra många.' Falska profeter trädde verkligen fram, bedrog folket och förde stora skaror ut i öknen. Trollkarlar och besvärjare, som gjorde anspråk på undergörande makt, drog folket efter sig ut i bergens ensliga trakter. Men denna profetia uttalades också för de sista dagarna. Detta tecken ges som ett tecken på den andra ankomsten. Redan nu visar falska kristusgestalter och falska profeter tecken och under för att förföra hans lärjungar. Hör vi inte ropet: 'Se, han är i öknen'? Har inte tusenden gått ut i öknen i hopp om att finna Kristus? Och hörs inte nu från tusentals sammankomster där människor säger sig stå i gemenskap med de dödas andar ropet: 'Se, han är i de innersta rummen'? Detta är just det anspråk som spiritismen framför. Men vad säger Kristus? 'Tro det inte. Ty liksom blixten går ut från öster och lyser ända till väster, så skall också Människosönens ankomst vara.'" Messias, s. 631.

De hemliga kamrarna är en symbol för spiritualismen, och den andra styggelsen i Hesekiel kapitel åtta äger rum inne i templet, där jordiska avbilder i hemlighet hade hängts upp på väggarna.

Så gick jag in och såg; och se, alla slags kräldjur och vederstyggliga djur och alla avgudar som tillhörde Israels hus var avbildade på väggen runt omkring. Och framför dem stod sjuttio av de äldste i Israels hus, och mitt ibland dem stod Jaasanja, Safans son, var och en med sitt rökelsekar i sin hand; och ett tjockt moln av rökelse steg upp. Då sade han till mig: Människobarn, har du sett vad de äldste i Israels hus gör i mörkret, var och en i sin bildkammarerum? Ty de säger: Herren ser oss inte; Herren har övergivit jorden. Hesekiel

8:10–12.

Hesekiel ser ”Israels hus avgudar, avbildade på väggarna” i helgedomen, men han får tydligt veta att denna upproriskhet också äger rum i var och en av de äldstes ”bildkammare”. Upproret i det bokstavliga templet identifierar upproret i det mänskliga templet.

”När Jesus renade templet från världens köpare och säljare tillkännagav han sitt uppdrag att rena hjärtat från syndens orenhet — från de jordiska begären, de själviska lustarna, de onda vanorna, som fördärvar själen. Malaki 3:1–3 citerat.” Messias, s. 161.

Den andra styggelsen representerade en manifestation av ondska både inom kyrkan och i de äldstes sinnen, vilka skulle vara kyrkans väktare. Den ondska som där manifesterades är spiritualismens ondska. På Noas dagar, när alla människors hjärtans tankar var onda, hade de människor som levde före floden fyllt sitt mått av missgärning.

Och Gud såg att människans ondska var stor på jorden och att allt vad hennes hjärta tänkte och utformade beständigt var ont. 1 Moseboken 6:5.

Den andra generationen identifierar när spiritualismen trädde in både hos Jerusalems ledare och i den korporativa strukturen inom den laodiceiska adventismen. Vad ”de äldste av Israels hus” gjorde ”i mörkret”, ”i” sina ”bildkamrar”, visar att ”alla deras hjärtans uppsåt och tankar ständigt var alltigenom onda”. Syster White är tydlig med att Jerusalems förstörelse representerar världens ände, och vittnesbördet om floden på Noas tid representerar också världens ände. I de sista dagarna blir de som vägrar att helgas genom sanningen övermannade av spiritualismen, såsom detta framställs genom den andra styggelsen i Hesekiel kapitel åtta.

Hesekiels andra styggelse representerar det uppror som kom år 1888 och blir symbolen för den andra generationen; men därutöver upprepades 1888, och allt som det representerar eller representeras av, den 11 september 2001. Syster White anger uttryckligen att den mäktige ängeln i Uppenbarelseboken arton steg ned år 1888, och därför representerar denna historia den tid då de stora byggnaderna i New York City skulle störtas genom en beröring från Gud, och Uppenbarelseboken 18:1–3 skulle uppfyllas.

”En ovilja att överge förutfattade meningar och att ta emot denna sanning låg till grund för en stor del av det motstånd som visades i Minneapolis mot Herrens budskap genom bröderna Waggoner och Jones. Genom att uppväcka detta motstånd lyckades Satan i stor utsträckning avskärma vårt folk från den Helige Andes särskilda kraft, som Gud längtade efter att meddela dem. Fienden hindrade dem från att vinna den kraft och verkningsfullhet som kunde ha varit deras, när det gällde att bära sanningen till världen, så som apostlarna förkunnade den efter pingstdagen. Det ljus som skall upplysa hela jorden med sin härlighet blev motstått och har genom våra egna bröders handlande i hög grad hållits borta från världen.” Selected Messages, bok 1, 235.

Historien om 1888 gav ett exempel på förkastandet av budskapet om det sena regnet som anlände den 11 september 2001. 1888 är en symbol för den andra generationen av laodiceisk adventism, vilken representeras av Hesekiels andra styggelse, och historien där identifierar ett uppror som

förebildades av de sjuttio äldste i Hesekiel. Deras uppror representerade spiritualism och motsvarade den tid då nådatidens bågare uppfylldes på Noas tid. Förkastandet av budskapet illustrerade ledarskapets förkastande av budskapet om det sena regnet, vilket skulle identifiera ankomsten av Islams tredje ve.

”Det sena regnet skall falla över Guds folk. En mäktig ängel skall komma ned från himlen, och hela jorden skall upplysas av hans härlighet.” Review and Herald, 21 april 1891.

Ledarskapet som år 1888 förkastade budskapet förebildade förkastandet av islams budskap den 11 september 2001, men Gud avser att frambringa en kraftmanifestation som dessa ledare kommer att bevittna som en del av hans dom över dem. Manifestationen av den sena regnets kraft inträffar vid slutet av beseglingens period. Den började den 11 september 2001, men den når sin kulmen vid slutet av de tre och en halv dagarna i Uppenbarelseboken elva, när den ”stora jordbävningen” inträffar.

Budskapet från 1888 var det laodiceiska budskapet, den sista kallelsen till ett tidigare utvalt folk som då höll på att bli förbigånget.

”Det budskap som gavs oss genom A. T. Jones och E. J. Waggoner är Guds budskap till den laodiceiska församlingen, och ve över var och en som bekänner sig tro sanningen men ändå inte återspeglar de av Gud givna strålarna för andra.” The 1888 Materials, 1053.

Budskapet från 1888 representerade det budskap som fastställde att när de stora byggnaderna i New York City störtades den 11 september 2001, skulle det rättframma vittnesbördet till den laodiceiska församlingen frambäras; och det rättframma vittnesbördet är budskapet om islam i det tredje ve-ropet, vilket, när det inblåses i ett avfälligt folk, har kraft att väcka dem till liv som en mäktig här.

”Ett rättframt vittnesbörd måste frambäras till våra församlingar och institutioner för att väcka de sovande.”

”När Herrens ord blir trott och åttlytt, kommer stadigt framåtskridande att göras. Låt oss nu inse vårt stora behov. Herren kan inte använda oss förrän han blåser liv i de förtorkade benen. Jag hörde följande ord uttalas: ’Utan Guds Andes djupa verkan på hjärtat, utan dess livgivande inflytande, blir sanningen en död bokstav.’” Review and Herald, 18 november 1902.

1888 markerar början av adventismens andra generation, men den tillhandahåller också en profetisk linje som överensstämmer med de sista dagarna. Den 11 september 2001 ledde Gud det folk som valde att acceptera att Islams angrepp mot jorddjuret var en uppfyllelse av profetian tillbaka till de gamla stigarna. Guds folk behövde återvända till William Millers dyrbarheter och undervisas i de grundläggande sanningarna, vilka inbegrep uppfyllelsen av det första och det andra Ve, som i sin tur fastställde att det tredje Ve hade anlänt vid den tiden. När dessa människor väl hade återvänt till de gamla stigarna leddes de till att se heligheten i Habackuks två tavlor.

Upproret år 1863 mot Habackuks två tavlor, vilka är Millers juveler och även adventismens grundvalar, förebildade ett uppror som upprepades den 11 september 2001; ty än en gång gavs ledarskapet för den laodiceiska adventismen tillfälle att upprätthålla Millers juveler eller förkasta

dem. Alla fyra generationerna av adventismen som framställs i Hesekiel 8 representerar också den laodiceiska adventismens uppror den 11 september 2001.

Vi kommer att fortsätta att identifiera den andra generationen av laodiceisk adventism i nästa artikel.

”Gud skapade människan med känslor förmögna att omfatta eviga realiteter. Dessa känslor skulle bevaras rena och heliga, fria från all jordiskhet. Men människorna har förlorat evigheten ur sin beräkning. Gud, Alfa och Omega, begynnelsen och änden, Han som i sin hand bevarar varje själs öde, är bortglömd. Människor, som menar sig vara mäktiga i kunskap, har sänkt sig själva till den lägsta nivån i Guds ögon.

”Människans sinne har blivit jordiskt. I stället för att uppenbara den gudomliga prägeln uppenbarar det den mänskliga prägeln. I dess kammare ses jordens bilder. De förnedrande sedvänjor som rådde på Noas tid och som ställde den tidsålderns invånare bortom hopp om frälsning, ses i dag.” Signs of the Times, 18 december 1901.